

3. část 1962, 1976, 1977

Rok 1962

Přinesl Vinarům mnoho. V listopadu byly doplňovací volby do okresního národního výboru v Hradci Králové pro volební obvod č. 94, který tvořily sloučená obec Vinary, Starý Bydžov a Stará Skřeneň. V nich byla zvolena poslancem Emilie Hubková, učitelka z Vinar č.p. 70 – bez politické příslušnosti.

Nejdříve byla v kulturněškolské komisi okresního národního výboru v Hradci Králové, asi o dva roky později členkou rady ONV do roku 1971. V té době se začalo ve Vinarech budovat – parkety do obou tříd ve škole – přístavba verandy u školy aj. Vinary získaly u ONV v Hradci Králové dobré jméno jako obec, která výborně zhodnotí okresem přidělené peníze a vždycky včas.

5. letka v JZD „Třetí pětiletka ve Vinarech“

Při rozpracování úkolů 5. pětiletého plánu byly obavy, splní-li se tyto velmi náročné úkoly.

Uvádím výsledky: obilí dodáno 50 694 q = 129 %,
cukrovky dodáno 326 527 q = 109,3 %,
mléka dodáno 6 526 tisíc litrů.

Vepřové maso dodává od roku 1973 SDP = sdružený družstevní podnik Nový Bydžov.

Bylo přistoupeno k přístavbě dílen a skladů náhradních dílů v hodnotě 1 431 000 Kčs, kanceláří v hodnotě 710 000, příslušných komunikací v hodnotě 292 000. Pro potřeby budování SDP složilo JZD 1 893 000. V roce 1974 bylo započato s výstavbou sušičky ve Starém Bydžově, v roce 1972 zahájena výstavba výkrmny prasat v Lužci nad Cidlinou, která je v roce 1974 v plném provozu pro 5 000 ks.

Rok 1976

Slučování JZD k 1.1. 1976

V roce 1974 se začalo projednávat sloučení JZD Vinary s JZD Hlušice. Již delší dobu se projevovaly snahy vytvořit velké celky s odůvodněním, že bude lépe a hospodárněji využita těžká mechanizace JZD. Někteří mluvili o sloučení Vinar s Chotělicemi, kde 85 ha luk by dalo základ mlékaření ve sloučeném celku a pozemky u lesa upravit na pastviny. Tyto plány nenašly pochopení u nadřízených složek. Místo toho doporučovaly sloučení s Hlušicemi. Tak po několika schůzích došlo ke sloučení v „Jednotné zemědělské družstvo Vítězná cesta v Hlušicích se sídlem ve Vinarech.“

Předsedou se stal ing. Václav Trejbal z Kněžic, před tím agronom JZD v Zábědově, výrobní náměstek ing. Jaromír Havelka, vedoucí kádrově personálního útvaru Jindřiška Kaplanová z Hlušic, vedoucí rostlinné výroby Karel Kraus ze Lhoty Smidarské, vedoucí živočišné výroby Josef Leden z Hlušic, vedoucí mechanizačních služeb Miloslav Kozák z Vinar č.p. 29, vedoucí opravárenského střediska Zdeněk Nosek z Hlušic, specialista agronom inženýrka Jana Havelková, hlavní skladník Josef Rajm Vinary 38, hlavní ekonom Irena Matysová Vinary 21, vedoucí zelinářského střediska Tomáš Vaněk z Janovic č.p. 1, vedoucí stavební skupiny Karel Štípek z Hlušic – náměstek předsedy, vedoucí ovocnářské skupiny Vratislav Boudyš z Janovic.

Hospodářský i správní střed sloučeného JZD byly Vinary kde dosud provedená výstavba plně všem požadavkům vyhovuje.

Sjezd rodáků

Po delší přípravě rozhodnuto ve schůzích MNV uskutečnit sjezd rodáků Vinar v sobotu a v neděli 3. a 4. července 1971. Velmi těžce se opatrovaly adresy. Návrh titulní stránky pozvánek dílem Libora Hubky. Rozesláno asi 300 pozvánek. V sobotu večer byla první

schůzka pozvaných v Brožově hospodě č.p. 1. V neděli dopoledne – na vinnarskou pouť – byla prohlídka školy a objektů JZD. Předseda JZD Jelínek podal zprávu o hospodaření, zařízení a vše, co účastníky zajímalo. V neděli odpoledne byla beseda na sále „U Brožů“. Protáhla se až do noci. Mnozí ze vzdálených účastníků si vyjednali nocleh u známých nebo příbuzných, jiní přijeli auty.

Dojemné bylo setkání zvláště se staršími, kteří po roce 1945 z Vinar odešli a pravděpodobně Vinary vidí naposled.

Nová prodejna ve Vinarech

Byla slavnostně otevřena na vinnarskou pouť v neděli 4. července 1971. Do té doby byla prodejna v č.p. 93 – po slučování a rušení drobných obchodníků byl ve Vinarech „Obchod s koloniálním a smíšeným zbožím“ v č.p. 1 – vlastník Josef Brož, č.p. 71 – vlastník Bohuslav Novotný, č.p. 93 – vlastník Marie Žilková. Snad kolem roku 1952 převzala Jednota, lidové spotřební družstvo, všechny tyto podniky. Ve Vinarech zřízena prodejna v č.p. 93 – vedoucí Marie Žilková. Ostatní zanikly. Zanikla i trafika a prodej stáčeného piva v č.p. 52 Ladislava Myšky a stáčírna piva v č.p. 71. Pivo se prodávalo v litrových lahvích i v hospodě.

V č.p. 93 byl nejdříve pultový prodej. Po nějaké době zřízena „samoobsluha“. Ta měla potíže a častá manka. Proto po nějaké době nastal návrat k pultovému prodeji zboží.

Dosavadní stav naprosto nevyhovoval. Bylo málo místa pro zboží i kupující. Proto přikročeno k jednání o stavbě nové prodejny. V té době byla členkou představenstva Jednoty Nový Bydžov Emilie Hubková. Návrhy na stavební místo byly tři: Nad rybníkem Návesníkem naproti č.p. 5. Zamítnut pro málo místa. Na pozemku Jaroslava Formana - pro naprosto zamítavý postoj vlastníka neuskutečněn. U č.p. 29. nynější místo na bývalé zahradě Václava Košátky č.p. 30. Pozemek vykoupěn – kopány základy. Ty se pro velmi časný příchod zimy sesuly. Na jaře se musely opravovat. Byla to podle vedení Jednoty první stavba tohoto typu na okrese. Škoda jen, že nebyly povoleny sklepy. Ty by se snadno vybudovaly. Stavba by se neprodrazila. V létech, kdy byly Vinary bez hospody a lahvové pivo se prodávalo v nově otevřené prodejně, za velkých veder se pivo rychle kazilo. Sklepy by tomu zabránily. Nová prodejna byla postavena v akci „Z“, nákladem 220 000 Kčs. Pracovali na ní skoro všichni občané Vinar. Před prodejnou vysázeli členové DV růže od Hladíků a později šeříky. Voda pro prodejnu se čerpá ze studně od Václava Formana č.p. 41, čerpadlo však za silnějších mrazů zamrzá. Sklep by tomu jistě zabránil!

Prodejna celkem vyhovuje a dobře slouží svému účelu. Je jen škoda, že je stranou a není uprostřed obce!

Akce „Z“ roku 1975

Jako každý rok pokračoval místní národní výbor ve Vinarech v akcích na zvelebování obce. A tak k 31. prosinci 1975 bylo vybudováno 880 m kanalizace v hodnotě díla 250 000 Kčs, nákladem 110 000 Kčs, chodníky v hodnotě díla 40 000 Kčs, nákladem 20 000 Kčs, úprava prostranství v hodnotě díla 150 000 Kčs, nákladem 98 000 Kčs. Základní devítiletá škola ve Vinarech byla přebudována na mateřskou školku pro 30 dětí, nákladem 314 000 Kčs a na vybavení bylo investováno 130 000 Kčs. Tak vznikla hodnota díla přes půl milionu Kčs.

Na výstavbu závodu veřejného stravování ve Vinarech je zpracována dokumentace. Náklad má být 1 350 000 Kčs. Má být dokončena do 31. 12. 1977. V roce 1976 má být proinvestováno více jak polovina nákladů. Nová provozovna bude vybavena vyhovující kuchyní a jídelnou. Největší problém byl najít vhodné místo. Nakonec koupil MNV hospodářské stavení po Josefu a Bedřiše Draštíkoviých č.p. 53. Jmenovaná se odstěhovala po svém ovdovění za dcerou Bohunou do Prahy. Stavení prodala. Od nového majitele je koupil MNV, stavení rozboural a připravil staveniště.

Nejdříve bylo nutné přemístit trafostanici pro objekty JZD. Ta byla postavena brzo po vzniku JZD na Draštíkoviě zahradě, v zatáčce silnice Vinary – Lhota Smidarská. Jen dokumentace na

přemístění trafo stála skoro 4 000 Kčs a samotné přemístění trafo dalších 96 000 Kčs. Stavbu projektovala Jednota svými odborníky. První projekt, pro malý počet hostů jsme v Hradci Králové zamítli. K jednání o tomto projektu byli pozváni předseda MNV Josef Tyl, tajemník MNV Karel Hubka, předseda JZD Bohumil Jelínek a stavební technik Jednoty. Tím se oddálila celá akce. Teprve asi po dvou letech byl vypracován nový projekt, podle kterého se stavělo. Jen záchody, které projektant plánoval za jídelnou směrem východním, jsme postavili bez projektu na nynějším místě.

Základy stavby připravil Mirek Kozák č.p. 45 – výkop strojem JZD. Na stavbě pracoval zedník Jan Fialka a Josef Čapek, později Bohumil Obešlo č.p. 95. Na dokončení stavby stavební skupina Františka Mocka z Kozojídek. Slavnostní otevření „Pohostinství“ bylo v neděli 26. února 1978 za účasti 109 podepsaných. „Předpremiéra“ byla ve čtvrtek 23. za účasti hostů = ONV a Jednoty.

První vedoucí Pohostinství byl Škroch Josef z Krouné u Hlinska. Na počátku bylo vše v pořádku. Později se obsluha zhoršila. Po nějaké době odešel s rodinou do Mostku u Nové Paky. Další vedoucí byl Josef Chlábek z Kozojed. Vedl si výborně. Míval v létě až 137 obědů. Později se věnoval chovu jezdeckých koní. JZD mu přidělilo stáj v č.p. 30. Založil ve Vinarech „Jezdecký oddíl“. Zvláště mládež byla nadšená. Později mu JZD upravilo boxy pro koně ve statku v Kozojídkách. Jeho činnost ale vyvrcholila v nedovolené obchodování jezdeckými koňmi. I práce v Pohostinství se zhoršila. Nebýt Josefa Obešly z č.p. 69, který tam obchodně pomáhal, by snad ani hospodu neotvíral. O jeho další činnosti je bližší v zápisech kroniky roku 1982 a přiložených spisech.

První svatba v Pohostinství

Byla v sobotu 28. dubna 1979. Slavil ji Jaroslav Štiebera z Kozojídek č.p. 55 a Vladka Pekárková ze Skřivan č.p. 62. Celá řada aut se dobře zaparkovala u Pohostinství. Průběh byl velmi pěkný. Spokojenost byla s kuchyní, obsluhou i prostředím. Od té doby bylo více svatebních hostin v tomto zařízení.

I menší slavnostní výročky byly tam konány jako myslivců, požárníků, vítání občánků, Českého svazu žen, Českého červeného kříže a mnoho dalších.

Povodně – záplavy

Některá léta přicházely do Vinar záplavy. Když došlo v létě v prostoru severovýchodně silnice Vinary – Donát k průtrži mračen, snad roku 1962, byla na poli „U Donáta“ severně od silnice, cukrovka. Příval dešťové vody zaplavil východní část obce.

Největší povodeň byla 14. června 1977 k večeru. Voda vnikla do domků č.p. 92, 52, 27 a hnala se přes č.p. 51 do Familie. Na silnici zůstal nános více jak 10 cm silný. Nadělala mnoho škody. Druhý den kolem 16 hodiny se vše opakovalo, ale mírněji.

Týž den byla záplava i v Kozojídkách. V 18 hodin nestačila kanalizace pobrat vodu. Místy stála voda 50 až 70 cm vysoko. Nejvíce se jí hnalo místy, kde býval příkop. Štieberovům vnikla voda do obytných místností.

Škoda – Ralley

Dne 2. července 1977 večer od 19. hodiny projížděla od Smidar přes Lhotu Smidarskou, Vinary, Kozojídky na Jičín osobní auta mezinárodní soutěže Škoda Ralley. Závod se těšil velikému zájmu. Přijeli i diváci z širokého okolí. Zvláště v noci byl závod překrásný. Několik vozů si to zamířilo před školou směrem k Navrátilku. Rychle zpět a dále na Mladou Boleslav. Rozcházelí jsme se až po půlnoci, kdy průjezd končil.

O rok později se tento závod opakoval, ale nebyl zdaleka tak zajímavý, protože byl odpoledne za světla a plného provozu na silnici.

Závod Míru 1978

Dne 19. května roku 1978 projížděli naší obcí účastníci „Závodu přátelství a míru Berlín – Praha – Varšava“. Bylo to kolem 15 hodiny – 60 závodníků, 40 aut, 20 motocyklů. Jiná léta

jezdili závodníci z Liberce přes Turnov, Jičín, Hořice do Hradce Králové nebo Pardubic. Tohoto roku byla silnice v rekonstrukci. Proto byl závod veden přes Vinary a Starý Bydžov.

Ve spolupráci s MNV a JZD vyzdobena silnice od hranic okresu za Kozojídkami až na kopec ke Starému Bydžovu. Mládež – vedená s. Kaplanovou a další složky Národní fronty se zasloužily o důstojnou výzdobu celé trasy. Pro tento závod upravily „Silnice“ vozovku od hranic okresu přes Kozojídky, Vinary, Starý Bydžov až do Nového Bydžova.

Účastníky vítala dechová hudba před Pohostinstvím ve Vinarech a všude nadšení občané. Škoda, že počasí bylo nestálé a občas přšelo.

Několik dní před závodem dokončena demolice č.p. 68 – bývalé kovárny ve Vinarech – původně Zajíčkovy kovárny – která se táhla již dlouhou dobu. Stavební místo později koupili manželé Jaromír a Drahomíra Píšovi a postavili tam pěknou vilu, která krásí obec.

Cesta po Kozojídkách

Snad od nepaměti vedla přes Kozojídky obyčejná cesta, která na podzim a za mokra byla bezedná. Teprve v letech 1976 – 77 byla vybudována betonová silnice po celé obci svépomocí v akci „Z“. Je 1100 metrů dlouhá. Prostředky na ní byly okresem přislíbeny již dříve. Vyžádala si mnoho materiálu. Jen obětavá a vytrvalá práce občanů a občanek Kozojídek, výborně organizovaná místním občanem Josefem Kohoutem, členem rady místního národního výboru ve Vinarech, byla schopna tak náročný úkol splnit.

Podobně tomu bylo s kanalizací Kozojídek. Projekt této vypracoval Václav Vejr, manžel bývalé administrativní pracovnice MNV Vinary Milady rozené Jánské, který v Kozojídkách více roků s rodinou bydlil.

Družba Kozojídky – Kozojídky

Dne 9. září 1978 bylo u nás posvícení. Přijel plný autobus milých hostů – občanů z moravských Kozojídek. Přivezli si dechovou kapelu. Někteří byli v krojích. Obešli s hudbou naši ves. Potom byla krátká beseda a do půlnoci taneční zábava. Naši hosté byli dobrosrdeční, veselí a příjemní. Zanechali nám všem mnoho krásných dojmů. Až sem Jan Jelínek z Kozojídek. Na vysvětlení jak družba vznikla: Jeden z návštěvníků z Moravy vojnařil v Jičíně. Při nočním cvičení jeli přes naše Kozojídky. Důstojník mu říká: „Tady máte ty vaše Kozojídky!“. Voják se informoval, doma mluvil o Kozojídkách. Následovaly dopisy, vyjednávání vhodného data návštěvy a zájezd. Kozojídky na Moravě jsou pěkná obec u Uherského Hradiště.

Jejich víno a slivovice byly opravdu dobré!

Agitační středisko

Okresní národní výbor v Hradci Králové uložil našemu MNV zřídit ve Vinarech agitační středisko se zaměřením zajistit plnění úkolů souvisejících s agitační a propagační přípravou voleb. Je umístěno v zasedačce MNV a je společné pro celou sloučenou obec: Vinary, Kozojídky, Lhota Smidarská a Janovice.

Důstojné vybavení místnosti obstaral předseda MNV Josef Tyl – obložení zdí dřevem, vhodný nábytek aj. Poutače zhotovil na místě ing. Panocha z Nového Bydžova.

Pro úspěšnou práci AS schválena komise ve složení: vedoucí Karel Hubka, tajemník Josef Tyl, členové Bohumil Jelínek, Věra Černá a za patrona AS pracovnice JZD Hana Drašíková. Patronem je JZD. Kromě toho ustaveny agitační dvojice. Pro Vinary Irena Matysová – ekonomka JZD a Jaromír Jelínek – předseda SSM, pro Kozojídky Josef Holman – výpravčí ČSD a Josef Kohout inseminační technik, pro Lhotu Smidarskou Erban ml., profesor a Ludmila Macurová, studující, pro Janovice Vlasta Samková, vedoucí prodejny a Rudolf Schovánek, úsekový agronom JZD.

Názorná agitace v AS bude soustavně doplňována vhodným materiálem. Místnosti bude využíváno i ostatními společenskými organizacemi k pořádání schůzí a besed jako DV, MSPO, ČSČK, ČSŽ, SSM apod. Agitační středisko zahájilo činnost v září 1975.

Plnění závazku v roce 1977

Naši občané se zavázali vytvořit hodnotu díla za 614 tisíc Kčs při nákladech 351 tisíce. Měli přitom odpracovat 9480 hodin z toho 1777 zdarma. Skutečná vybudovaná hodnota díla je 761 tisíc při nákladech 666 tisíc Kčs. Bylo odpracováno 14566 brigádnických hodin, z toho 2269 zdarma. Na úpravě veřejného prostranství v Kozojídkách vytvořena hodnota díla 160 tisíc Kčs nákladem 100 tisíc. Odpracováno 5536 hodin, z toho 1007 zdarma. Na pohostinství vytvořena hodnota 526 tisíc. Odpracováno 8030 hodin, z toho 742 zdarma. Na kanalizaci vytvořena hodnota 50 tisíc při nákladech 25 tisíc Kč. Odpracováno bylo 400 hodin z toho 200 zdarma. Na budově bývalé školy v Janovicích vytvořena hodnota díla 25000 nákladem 15000 Kčs, odpracováno 600 hodin, z toho 320 zdarma.

Realizace závazku byla rozdělena na celou obec. Ovšem největší podíl připadl na Kozojídky a Vinary. Je nutné přitom si povšimnout, že obec má 620 obyvatel. Vytvořená hodnota díla na jednoho občana činí 1226 Kčs. Každý náš občan odpracoval průměrně 23 hodiny, z toho 3,5 hodiny zdarma. To je průměr na všechny včetně žen i dětí.

Výše uvedené plnění je jistě pozoruhodné a snese porovnání s celookresním průměrem v plnění akce Z národními výbory. Proto navrhuje jako závazek na rok 1978 na počest 30 výročí „Vítězného února“ mimo jiné dokončení opravy ZDŠ v Janovicích, opravu hráze Návesníka, 400 m kanalizace, úpravu návsi včetně prostranství u ZVS (Pohostinství).

Data výše uvedená jsou čerpána ze zprávy předsedy MNV pro výroční členskou schůzi vesnické organizace KSČ.

Národní fronta 1969

V úterý dne 16. září 1969, se konala v místnostech MNV ve Vinarech ustavující schůze místního výboru Národní fronty. Předsedou byl zvolen dosavadní předseda přípravného výboru František Černý z Vinar č.p. 6, místopředsedou Karel Hubka, jednatelem Josef Tyl, členy výboru Vratislav Horák st., Myšková Ludmila st., Josef Samek, Miloslav Kozák, Milada Nezkusilová, Josef Němeček – celkem 9 členů. Na chůzi výboru Národní fronty dne 4. prosince 1968 byl za okresní výbor Národní fronty přítomen tajemník Kohout a za okresní výbor Komunistické strany Československa s. Drahovzal.

Přítomných 12 zástupců jednotlivých složek slíbili, že budou pracovat ze všech sil pro úspěch akcí. Účelem Národní fronty bylo sdružovat všechny nepolitické spolky a organizace v obci a koordinovat jejich činnost tak, aby se navzájem doplňovala a nekonkurovala si časově i pracovní, zaměřit ji ke prospěchu obce i občanů a svými členy se zapojit do činnosti užitečné a prospěšné všem.

Nejstarší a nejpotřebnější spolek ve vesnici – požárníci – se vedle své specifické protipožární činnosti – podíleli na všech akcích Z v jednotlivých částech obce. Červený kříž se staral o zdravotnictví. Myslivci se vedle péče o zvěř starali o zachování a nepoškozování přírody. Dohlížecí výbor Jednoty měl na starosti vyhovující a plynulé zásobování. Svaz žen požádal pro své členky kurzy šití a studené kuchyně. Věnoval se péči o přestárlé členky a navštěvoval je k mezinárodnímu dni žen.

Všecky tyto organizace byly zastoupeny v Národní fronty, sestavovaly plán činnosti na příští rok, společně jej na schůzích NF projednávaly a vylepšovaly.

Později došlo ke změně v osobě předsedy místního výboru NF. Stal se jím tajemník MNV Karel Hubka. Ten se mohl z časových důvodů této činnosti soustavně věnovat, byl v pravidelném styku s MNV a pravidelně se účastnil všech kulturních, budovatelských a jiných podniků a výročních hodnocení jednotlivých organizací.

Tato činnost se dařila, byla úspěšná a týdeník Nové Hradecko a deník Pochodeň ji ve svém tisku pochvalně hodnotil.

Lázně

Ve Lhotě Smidarské byly, ale už dlouho nejsou. V prvním stavení vpravo při silnici ze Starého Bydžova do Lhoty ještě dnes stojí hospodářské stavení. Bývala tam hospoda. Říkalo se tam „V lázních“. Byly tam vany. Dávaly se tam „baňky“. Přicházeli tam většinou starší silnější muži, trpící pravděpodobně vysokým krevním tlakem. Po domluvě s majiteli hospody dostávali „baňky“, nahřáté nádoby. Ty se přikládaly na určitá místa těla, kde před tím byla naříznuta kůže. Tím se odčerpalo jisté množství krve a pacientu se polevilo. Pověst jistě přeháněla, ale návštěvníků bylo dost. Bylo to levnější než u doktora, kterému někteří ani nevěřili. Po okupaci se majitelka hospody odstěhovala.

Řemeslníci

Ve sloučené obci. Skoro v každé vesnici býval kovář. Kovárna býval „parlament“ vesnice. V zimě, kdy bylo práce v hospodářství celkem málo, snad každý si našel důvod, aby musel dojít do kovárny. Tam se dověděl, co je nového nejen ve vesnici, ale i v okolí. A co hlavní. Měl to zadarmo! Ne jako v hospodě, kde musel posedět, popít a zaplatit... Ve Vinarech stála kovárna na konci vesnice při cestě do Kozojídek vpravo, původně Zajíčkova č.p. 68. Byla demolována v létě 1978. Před tím se tam vystřídali nájemníci.

Někdy po 20 letech byla vystavěna kovárna blízko Navrátilka. Pracoval tam kovář Krch, který kolem 30 let odešel. Jeho manželka s dětmi Bohoušem a Jiřinou se odstěhovali do č.p. 12 k matce Višňarové. Místo koupil Jan Myška č.p. 8.

Upravil je pro své koně a připojil k zahradě č.p. 102. U č.p. 16 vystavěl kovář Josef Ouředník kovárnu brzo po první světové válce. Zanikla kolem roku 1960 po výstavbě nynějších objektů JZD, vedle správní budovy JZD č.p. 103.

V Kozojídkách byla Vaňkova kovárna vpravo při dolní cestě do vesnice. Po založení JZD zanikla. Budova stojí dodnes. Ve Lhotě Smidarské byla Nyplova kovárna, asi uprostřed vesnice při cestě do polí vlevo od silnice do Vinar. Úmrtím majitele zanikla. Až do výstavby dílen JZD sloužila ve Lhotě Smidarské kovárna Bohumila Jíchy při silnici naproti bývalé škole. V Janovicích byla kovárna Šromova při silnici do Hlušic vlevo na konci vesnice při cestě do vsi, která zanikla.

V Janovicích byli krejčí Soukup a košíkář Matyáš, který se asi roku 1962 odstěhoval do Smidar a pracoval v továrně. Kozojídky měly koláře Stanislava Šádka asi v polovině obce. Truhlářství bylo ve Vinarech v č.p. 58. Provozoval je Josef Roudný. Také zaniklo. Po výstavbě dílen JZD byla potřebná řemesla přemístěna do nich.

Původní popisná čísla domů ve Vinarech zanikla:

Od okupace došlo k některým změnám v číslování domů. Pro budoucí je uvádím. Ověření správnosti si vyžádalo hodně času a námahy.

Č.p. 1 stálo uprostřed vesnice. Bývalá Brožova hospoda a obchod se smíšeným zbožím. Jedno z nejstarších dřevěných – roubených stavení. Jen sál byl přistaven asi roku 1912. Byl z cihel rozměrů 10 x 12 m, tzv. zrcadlového stropu. Jako bouračku to koupila Emilie Jelínková č.p. 27. Rozbouráno 1982. Zůstala jen stodola a lednice, kde se v zimě uskláňoval led na chlazení piva v létě.

Č.p. 2 postaveno roku 1936, přestavěno v roce 1979.

Č.p. 3 původně obecní pastouška, kde bydlili obecní chudí. Stávala asi 100 m od č.p. 52 na levé straně silnice do Nového Bydžova. Byl to přízemní malý domek s hliněnou podlahou o dvou místnostech s chodbou uprostřed. Poslední obyvatelka byla vdova Myslivcová. Vzali si ji její děti do Cvikova po odstěhování do pohraničí roku 1946. Pastoušku rozboural Ladislav Žilka č.p. 22 a postavil z ní výměnek pro svého otce Jaroslava u č.p. 22.

Č.p. 4 stálo na západním břehu Návesníka, majetek Stanislava Záveského. Rozbouráno asi v letech 1960-65. Nyní tam stojí jen garáž a kůlny.

Č.p. 11 domek Emilie Hezké podědil Rudolf Čapek z č.p. 7. Rozbouráno asi roku 1970. Nyní má č.p. 11 Václav Horák.

Č.p. 12 vlastnila Anna Krchová. Odstěhovala se za dětmi do Prahy asi roku 1945. Domek koupil Josef Koucký č.p. 19 a rozboural.

Č.p. 13 hospodářství Josefa Nízkeho. Místo koupil Václav Horák. Josef Nízký vdovec – se odstěhoval k dceři Marii provdané Štiltcové do Mladé Boleslavi. Výměnkářský domek, který stál v zahradě východně za stodolou koupil a rozboural František Musil č.p. 25. Nyní má č.p. 13 prodejna.

Č.p. 14 Šádková Františka – vdova. Po její smrti rozboural domek zeť Václav Forman č.p. 41. Nyní číslo 14 má Josef Košátko. Všechna tato čísla 11-12-13-14 stála na místě nynějšího č.p. 11.

Č.p. 16 – původní majitel Josef Kolč. Koupil je Josef Ouředník, kovář – přestavěl a připojil ke svému původnímu domku. Kolč odešel do Cvikova.

Č.p. 17 stálo vpravo při cestě na „Kopeček“ před Ouředníkovou kovárnou. Když se majitel František Matyáš odstěhoval s rodinou na Hřiběcí boudy nad Vrchlabím, koupil domek Josef Koucký č.p. 19, rozboural a rozšířil si zahrádku. Nyní má číslo Jaroslav Jor.

Naproti č.p. 22 a 24 – západně od Musilovy č.p. 25 zahrádky těsně u silnice stál baráček Šindelářův. Měli duševně defektního syna Jaroslava. Po smrti Šindeláře – otce – odešla vdova k dceři. Číslo a kdo baráček boural nezjištěno.

Č.p. 35 původní majitel Josef Kozák. Domek koupilo a přestavělo JZD.

Č.p. 40 – kdysi stará škola. Potom je vlastnil Čapek, který se odstěhoval do Janovic. Později Jaroslav Vítek, který se po okupaci přestěhoval do České Lípy, kde pracoval u ČSD. Do nynější podoby jej přestavěl zedník Josef Holman č.p. 61 pro rodinu dcery Jaroslavy a Zdeňka Šádka.

Č.p. 42 prodala Bedřicha Matyášová Oldřichu Košátkovi č.p. 30 a ten je přestavěl.

Č.p. 43 postaveno po první světové válce a přestavěno v letech 1979-80.

Č.p. 45 stálo původně, kde je nyní zahrada Waltra Šimůnka č.p. 44. Původní majitel František Vlach, který se s rodinou odstěhoval asi roku 1945 do Cvikova III. Později tam vzal i svou matku. Nyní má č.p. 45 Miroslav Kozák. Č.p. 45 od nepaměti majetek rodiny Ouzkých. Statek asi 18 ha. Poslední majitel Vratislav Ouzký, dlouholetý starosta Vinar, předseda místní školní rady, okresní předseda republikánské strany českého venkova aj. statek silně zadlužil. Nyní chata Františka Belatky z Hradce Králové. Před tím tam byla strojně traktorová stanice STS – pobočka Sekeřic.

Výměnek u č.p. 47 koupil a rozboural Jaroslav Musil z č.p. 31 brzo po vzniku JZD.

Č.p. 48, až do odstěhování se do Kokonína u Jablonce nad Nisou, hospoda a řeznictví Vratislava Krále. Potom je koupil na zbourání Josef Jelínek č.p. 27. V bývalém krámě u silnice bydlili Renčovi – sestra Karla Hladíka č.p. 83 – než koupili domek ve Smidarech. Stavební místo s příslušenstvím koupil František Dejl. Nyní tam stojí Košátkova vila č.p. 14.

Č.p. 49 – původní vlastník Rudolf Jánský, který se odstěhoval za synem do Hořic koupil František Mochaň.

Č.p. 53 hospodářství Josefa Draštíka nyní „Pohostinství“.

Č.p. 55 – původně vlastnila Františka Čapková – nyní chata Kopačkova.

Dále uvádím domky nezjištěných popisných čísel, které stály na kopečku při cestě na Homolku. Jejich vlastníci se odstěhovali do pohraničí – většinou do Cvikova.

Při cestě na Homolku vlevo na nynější Holmanově zahradě stál domek Jelínka „náhody“. Koupil ho a rozboural Holman Josef č.p. 61.

Výše nad ním domek Josefa Lámuse, č.p. 62 nyní chata Maděry z Prahy.

Při cestě domek Antonína Archalouse – nyní zahrada u č.p. 65. Vlevo byl domek Kolče – starého. Koupil a rozboural Musil Jaroslav č.p. 31. Nyní zeleninová zahrada u č.p. 65.

Západně od domku č.p. 58 byl domek Jaroslava Maláta a Josefa Nezbedy. Malátův rozboural Ladislav Myška č.p. 102. Nezbedův rozboural Rudolf Jánský. Malátovo místo koupil Josef Roudný a rozšířil tam svůj domek č.p. 58. Nezbedovo místo koupila sestra Jindřicha Trejbal Skálová z Jilemnice, podědil Jindřich Trejbal, koupil Kopačka.

Č.p. 101, snad obecní domek, postavený roku 1927. Sestavoval z 3 x 1+1. Rozbourán JZD. Na jeho místě je nyní zelinářská zahrada Františka Černého č.p. 6. V jižní části byl byt pro učitele, uprostřed Kampelička a místní lidová knihovna, severně byty. Po založení JZD sloužil za sklad dynocitu, šrotovna a odchovna kuřat JZD. Koupilo a rozbouralo ho JZD.

V zatáčce silnice 280, Smidary – Žlunice, stál dřevěný domek se stodůlkou naproti č.p. 52 a 25. Patřil Emilii Řehákové. Při rekonstrukci silnice a rozšíření zatáčky ho vykoupila „Silniční správa“ současně s výměnkem u č.p. 53, rozbourala a zatáčku rozšířila.

Jedna z prvních demolic byla „hasinda“. Stála na západním břehu Návesníka blízko č.p. 4 asi 4m od rybníka. Byla to přízemní kůlna. Ve větší místnosti byla stříkačka ruční kolová, v menší další hasičská výzbroj. Venku visely žebříky a háky.

Protipožární zbrojnice

Nynější protipožární zbrojnice byla postavena ve Vinarech nákladem 38 000 Kčs, brzy po sloučení JZD. V Janovicích za bývalou školou byla postavena nákladem 25 000 Kčs, v Kozojídkách před rokem 1963 a ve Lhotě Smidarské provedena rekonstrukce nákladem 10 000 Kčs.

Čekárny ČSAD

První čekárna byla v Janovicích, náklad činil 7 000 Kčs. Roku 1966 následovala čekárna ve Lhotě Smidarské nákladem 10 000 Kčs. Ve Vinarech byla postavena roku 1972 nákladem 23 000 Kčs a má č.p. 63. V Kozojídkách je od roku 1973 za 17 000 Kčs.

Bytovka JZD

Na bývalém sadě č.p. 13 Josefa Nízkeho postavena 6 bytovka č.p. 104 roku 1976, č.p. 106 roku 1978. Na bývalém pozemku Bohumila Jelínka č.p. 33 další 6 bytovka v letech 1976-78.

Telefonní kabel

Ze Smidar přes Lhotu Smidarskou, Vinary do Kozojídek s odbočkou do Janovic byl položen do výkopu zemí vedle silnice 50 až 70 cm hluboko. Tím se podstatně zlepšilo telefonní spojení, do zapojení kabelu značně poruchové. Veřejné telefonní hovorny jsou ve Vinarech v č.p. 71, v Janovicích v č.p. 9, v Kozojídkách v prodejně a ve Lhotě Smidarské v č.p. 8. Od položení kabelu roku 1970 uplynulo několik roků do zapojení stanic. Do té doby byl poplatek za třiminutový hovor do Nového Bydžova 1 Kčs a jinam 3 Kčs. V době od 17 hodiny do 7 ráno o 40% nižší. Potom nějaký čas byl Nový Bydžov zdarma.

Plánované telefonní přípojky soukromníků byly po zvýšení pořizovacích nákladů a poplatků zrušeny.

Kaplička ve Lhotě Smidarské

Již mnoho roků stojí při silnici ze Lhoty Smidarské do Starého Bydžova kaplička. Je v seznamu památkového úřadu. Byly doby, kdy v době sucha k ní přicházeli poutníci s procesím s prosbou o déšť. Jindy zase prosili za pěkné počasí, když trvalé deště v době žní ohrožovaly úrodu. O kapličku pečuje MNV. Vedle kapličky je hluboká roubená studně s výbornou pramenitou vodou. Za první republiky z ní výrobce sodovek a limonád z Chotělic čerpal vodu.

Ke studni se pojí zajímavá pověst. Pošeptá-li návštěvník do ní třikrát své přání a nemyslí než na jeho splnění, jeho přání se jistě vyplní. Také jsem za okupace šeptal do studně: „Pane Bože, vezmi si k sobě našeho ochránce Adolfa Hitlera!“ A světe div se. Splnilo se!

Pro plánovaný velkokapacitní kravín ve Vinarech kolem roku 1962 měla být voda od „Kapličky“.